

Teza: k.p.k. pozostawienie środka odwoławczego bez rozpoznania

Na podstawie art. 430§1 k.p.k. i art. 429§1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli wniesiony został przez osobę nieuprawnioną, t. j. przez osobę, której nie można przypisać statusu pokrzywdzonego. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego.

Sygn. akt WO-3/16

POSTANOWIENIE

z dnia 31 marca 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobutka

Sędziowie: SWSD Teresa Famulska/sprawozdawca/

SWSD Dariusz Drozdowski

Protokolant: **Kamila Kamińska**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Konrada Mazura po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. na rozprawie sprawy radcy prawnej D. S.

postanowił:

1.

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych pozostawić bez rozpoznania odwołanie skarżącej J. W. z dnia 21 grudnia 2015 r. od orzeczenia Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 22 września 2015 r. sygn. akt D 45/IX/2015.

Uzasadnienie

Na podstawie art. 430§1 k.p.k. i art. 429§1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli wniesiony został przez osobę nieuprawnioną. Od orzeczeń i postanowień kończących postępowanie dyscyplinarne odwołanie przysługuje jedynie stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości. Stronami, poza oskarżycielem i obwinionym, jest także pokrzywdzony. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego. Jest to norma zbliżona do art. 49 k.p.k. który stanowi, że „pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo”.

W literaturze podnosi się, iż pokrzywdzonym jest każdy podmiot, którego dobro prawne zostało bezpośrednio dotknięte przestępstwem, a zatem bezpośredniość naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego jest podstawowym wyznacznikiem pokrzywdzenia dla celów postępowania. Prowadzi to do wniosku, iż pomiędzy czynem stanowiącym przestępstwo a

naruszeniem dobra danego podmiotu nie ma ogniw pośrednich. Wręcz wskazuje się, iż bezpośredniość naruszenia (zagrożenia) jest jednym z elementów, które odróżniają pokrzywdzonego od poszkodowanego, który występuje w prawie cywilnym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wręcz podkreśla się, iż pokrzywdzonym może być w procesie karnym jedynie ten, kogo przestępstwo dotyka bezpośrednio, naruszając lub zagrażając w taki sposób jego dobru prywatnemu, chronionemu przez naruszony przez sprawę przepis.

W niniejszej sprawie nie można uznać, iż jakiegokolwiek dobro prawne Pani J. W. zostało w sposób bezpośredni naruszone. Nie przysługuje Jej więc status strony a zatem legitymacja do występowania w postępowaniu jako strona.

Z tych też względów Sąd postanowił jak wyżej.